

Arrest

nr. 109 980 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest met nummer 96 831 van de Raad van 11 februari 2013 waarbij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, worden verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend op 21 februari 2013 op basis van artikel 39/82, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 september 1999 een asielaanvraag in en dit onder de naam H. S. U. en als zijnde van Bhutanese nationaliteit. Deze asielaanvraag wordt op 28 juli 2004 afgesloten met de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Bij schrijven gedateerd op 15 september 2004 dient verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.3. Op 7 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoeker wordt gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in België, voor de duur van 12 maanden. Hierbij wordt vooropgesteld dat verzoeker, om een verlenging van zijn verblijf te verkrijgen, een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling dient voor te leggen.

1.4. De verblijfsmachtiging van verzoeker wordt op 27 september 2007 verlengd voor een nieuwe duur van twaalf maanden, onder dezelfde voorwaarden en onder voorwaarde van het voorleggen van een recent attest dat verzoeker niet ten laste is van de Belgische Staat en van een kopie van geldig nationaal paspoort.

1.5. De verblijfsmachtiging van verzoeker wordt op respectievelijk 22 oktober 2008, 28 juli 2009 en 1 oktober 2010 verlengd voor een nieuwe duur van twaalf maanden, onder dezelfde voorwaarden.

1.6. Bij schrijven gedateerd op 20 mei 2011 maakt verzoeker zijn ware identiteit bekend, met name H. D. afkomstig uit Nepal. Hij voegt ter staving een kopie van zijn nationaal paspoort.

1.7. De verblijfsmachtiging van verzoeker wordt op 15 juli 2011 verlengd voor een nieuwe duur van twaalf maanden, onder dezelfde voorwaarden.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 maart 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 14 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] Art 13 §3, °3 van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 28.09.1999 vraagt de betrokkene een asiel aan in België onder de identiteit [S. U., H.] geboren op [...] te [...] Bhutan. De betrokkene zou gehuwd zijn en drie kinderen hebben, dewelke op dat moment in Bhutan verbleven, hun verblijfplaats was onbekend. De betrokkene verklaarde, net zoals zijn vermoorde broer, lid te zijn van de Bhutan People Party. Hij hield zich bezig met het voeren van propaganda en werd omwille hiervan gearresteerd, opgesloten en gefolterd. Na het betalen van een borg werd hij vrijgelaten en werkte hij undercover voor de Bhutan People Party. Nadat hij een tweede keer was opgepakt werd hij over de Indische grens gezet met de melding dat hij al zijn rechten verloren was. Op 28.07.2004 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de betrokkene geweigerd door het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Er bestond twijfel over de Bhutanese herkomst van de betrokkene. Op 05.08.2004 ontvangt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

op 19.09.2004 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980. De betrokkene beroept zich op de lange duur van zijn asielpedure en zijn integratie in de Belgische samenleving die hij sinds zijn aankomst hier heeft opgebouwd. Op 07.06.2006 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een tijdelijk Bewijs van Inschrijving in het

Vreemdelingenregister omwille van zijn langdurige asielprocedure in België. Dit Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister werd tot op heden jaarlijks verlengd.

Op 20.05.2011 doet de raadsman van de betrokkene een aanvraag tot correctie van de individuele gegevens van de betrokkene. In een begeleidend schrijven wordt toegegeven dat de betrokkene bij zijn asielaanvraag een valse identiteit heeft gebruikt. Zijn werkelijke identiteit is [H., D.] geboren op [...] te [...], Nepal.

Het is duidelijk dat zijn valse verklaringen bij de Belgische migratie en asielinstanties zowel betreffende zijn identiteit, als betreffende zijn nationaliteit van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Gezien hij niet de Bhutanese nationaliteit heeft of geen banden heeft met Bhutan is zijn asielaanvraag en zijn regularisatieaanvraag gebaseerd op valse verklaringen. Door zijn valse verklaringen betreffende zijn identiteit en nationaliteit heeft de betrokkene de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden. De situatie in Bhutan is namelijk niet te vergelijken met die in Nepal en de betrokkene heeft ook een frauduleuze situatie geschept van zijn zogenaamde problemen. De betrokkene beweert zelf dat hij een valse identiteit en afkomst moest aannemen om meer kansen te maken op een mogelijke erkenning als vluchteling. De vermeende integratie van de betrokkene kon enkel ontstaan omwille van de door hem gepleegde fraude. Indien de betrokkene van in het begin eerlijk was geweest over zijn identiteit en nationaliteit had de asielprocedure veel korter geweest. Het recht op verblijf van de betrokkene dient dan ook te worden ingetrokken op basis van het bovenvernoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelicht in de synthesesmemorie:

"Verwerende partij stelt dat het middel van verzoeker niet gegrond is.

Verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren en wenst het volgende te benadrukken.

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten.

De motivering van de bestreden beslissing is de volgende: [...]

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur.

[...] Gelijkheidsbeginsel

Verzoeker vroeg in 1999 asiel aan.

Hij verklaarde afkomstig te zijn van Bhutan. Gezien zijn uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf hij verkeerde identiteitsgegevens door.

Er werd hem immers duidelijk gemaakt via lotgenoten en de mensen die hem hier hadden gebracht dat hij moest stellen van Bhutan te zijn en zo gevlucht te zijn naar België omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen.

Verzoeker deed een regularisatieaanvraag in 2004 op basis van artikel 9.3.

Op 07.06.2006 werd betrokkene in het bezit gesteld van een tijdelijk Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister omwille van zijn langdurige asielprocedure in België.

Op 02.11.2009 diende verzoeker, tijdens legaal verblijf, een regularisatieaanvraag in op basis van de instructie van 19.07.2009 teneinde zijn tijdelijk verblijf om te vormen in een onbeperkt.

Op 20.05.2011 diende de raadsman van verzoeker een aanvraag in tot correctie van zijn identiteitsgegevens.

Hij motiveerde in de aanvraag eveneens waarom hij deze fout maakte. Namelijk dat hij geleid werd door angst om teruggestuurd te worden gelet op de burgeroorlog die woedde. Hij heeft veel spijt van deze vergissing en vindt het dan ook verschrikkelijk om zo verder te moeten leven.

Hij heeft toen geluisterd naar andere mensen die hem aangeraden hebben om te verklaren dat hij vanuit Bhutan afkomstig was zodat hij niet teruggestuurd zou worden.

Op 28.03.2012 nam dvz een beslissing. Verzoeker kreeg een bijlage 13 met motivering van de weigering.

Dit is echter onbegrijpelijk en niet redelijk.

Er zijn immers tientallen regularisatieaanvragen ingediend door Nepalezen die oorspronkelijk verklaard hadden/hebben uit Bhutan afkomstig te zijn uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 3 in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die, net zoals verzoeker, stelden afkomstig te zijn uit Bhutan en een andere identiteit opgaven. Doch hoewel zij dezelfde fraude gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een onbeperkt verblijf.

Dat hij immers zijn identiteitstukken heeft bijgebracht in het kader van de aanvraag tussen 15 september en 15 december 2009

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een onbeperkt verblijf en de andere niet? Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd.

Bovendien heeft hij zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven.

Er kan dus zeker geen sprake zijn van "Fraus Omnia Corruptit".

Het is bijgevolg onbegrijpelijk voor verzoeker waarom verwerende partij in haar nota stelt dat de "vage beschouwingen" van verzoeker niet kan worden aangenomen.

Zo stelt men verder in haar nota: "De verwerende partij merkt op dat verzoeker niet aantoont dat hij zich in een volstrekt gelijkaardige situatie bevindt als de vreemdelingen waarnaar hij verwijst."

Dat dit getuigt van het feit dat verwerende partij het verzoekschrift van verzoeker slechts onzorgvuldig bekeken heeft !

Toch kunnen (en hebben) wij bij het verzoekschrift verschillende voorbeelden gevoegd van gelijkaardige dossiers waarin cliënten die stelden afkomstig te zijn van Bhutan maar in feite de Nepalese identiteit hadden geregulariseerd werden.

Indien zij het beroepsverzoekschrift van verzoeker grondig hadden onderzocht, hadden zij gemerkt dat verzoeker dit wel degelijk (uitvoerig)bewijst!

[...] Redelijkheidsbeginsel

Dvz stelt in haar beslissing dat verzoeker op 07.06.2006 een tijdelijk verblijf kreeg op basis van artikel 9.3 omwille van zijn langdurige asielpcedure in België.

Als eerste wenst verzoeker op te merken dat DVZ hier een materiële fout maakte, door zich te vergissen van datum.

Verzoeker kreeg geen tijdelijk verblijf op 07.06.2006, maar wel op 07.09.2006.(zie stuk 4)

Bovendien wordt de reden van de beslissing op geen enkele wijze gestaafd.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij geregulariseerd werd op basis van het feit dat hij hier in België langdurig heeft verbleven en bijzonder goed geïntegreerd is.

De (positieve) beslissing d.d. 07.09.2006 van dienst vreemdelingenzaken vermeldt immers totaal niet-op welke gronden verzoeker geregulariseerd werd.

Dat er dan ook geen enkele wettelijke basis of objectieve elementen zijn om te stellen dat verzoeker enkel geregulariseerd is omwille van zijn langdurige asielpcedure.

Bovendien stelt dvz dat indien verzoeker geen frauduleuze verklaringen zou afgelegd hebben zijn asielpcedure sneller behandeld geweest zou zijn. Deze motivering is niet redelijk te verantwoorden.

Zelfs indien dit het geval zou zijn, zou dit tot hetzelfde resultaat geleid hebben. Nepalezen werden in deze periode immers niet teruggestuurd omwille van de burgeroorlog die er woedde. Op dit moment is de toestand in Nepal verschillend aan die in Bhutan, maar ten tijde van de asielaanvraag van verzoeker was er een ernstige burgeroorlog aan de gang in Nepal.

De duur van de procedure van Nepalezen was eertijds even langdurig als die van Tibetanen (zie stukken in bijlage)

Verzoeker deed zijn aanvraag in 1999. Er is geen enkele reden waarom de definitieve beslissing omtrent zijn asielpcedure 5 jaar op zich heeft laten wachten.

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat - bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*

- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Verwerende partij merkt op in haar nota: "Waar verzoeker verwijst naar zijn integratie kan eveneens worden verwezen naar de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat " De vermeende integratie van de betrokkene kon enkel ontstaan omwille van de door hem gepleegde fraude." Verzoeker kan dit niet ernstig betwisten."

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij dit wel degelijk betwist !

Bovendien kan verwerende partij niet motiveren dat één klein zinnetje, m.n. : 'Verzoeker kan dit niet ernstig betwisten'; een afdoende motivering zou vormen!

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om geen rekening te houden met het langdurig verblijf en de opgebouwde integratie van verzoeker, louter en alleen omdat dit uit fraude zou zijn voortgekomen. Des te meer omdat deze bewering foutief is. Verzoeker verbleef immers jarenlang legaal op het grondgebied.

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij te motiveren WAAROM niet !

Louter stellen dat hier geen rekening mee gehouden moet worden, omdat de integratie voortgekomen is uit de eigen houding van verzoeker en de gepleegde fraude, volstaat niet!

De integratie van verzoeker is uiteraard het gevolg van zijn inspanningen en zijn goede wil, desondanks de fraude.

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoeker. Dit kan toch niet de bedoeling zijn?!

De opgebouwde integratie is immers geen resultaat van de gepleegde fraude van verzoeker, ze is het resultaat van de inspanning en houding van verzoeker!

Dat verwerende partij hier dan ook rekening mee dient te houden in het nemen van haar beslissing en indien zij van mening zijn dat zij dit niet moeten doen, dienen zij dit afdoende te motiveren!

Louter hun stelling uit de beslissing van verzoeker herhalen is geen reactie op de weerleggende motivering in het verzoekschrift van verzoeker!

[...] Motiveringsplicht

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van de DVZ m.b.t. verzoeker zijn aanvraag is een schending van het gelijkheidsbeginsel!

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden waarom verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de feitelijke elementen in het dossier van verzoeker.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Er wordt door dvz geen enkele reden opgegeven waarom verzoeker zijn asielpcedure 5 jaar heeft moeten duren! Dit kan niet te wijten zijn aan verzoeker zijn frauduleuze verklaringen.

Dienst vreemdelingenzaken toont niet aan dat er reden was waarom het onderzoek 5 jaar diende te duren.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991: formele motiveringsverplichting.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de formele motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat de dvz nalaat te antwoorden op de argumenten die verzoeker aanhaalde bij zijn aanvraag conform artikel 9 bis.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld en dat zijn bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel schendt. [...]”

3.2.1. Verzoeker stelt allereerst dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat er tientallen regularisatiedossiers zijn ingediend door Nepalezen die oorspronkelijk hadden verklaard uit Bhutan afkomstig te zijn en een andere identiteit hadden opgegeven, doch die wel werden gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in het Rijk.

Van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, kan er slechts sprake zijn indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker ter staving van zijn betoog slechts één stuk voorlegt betreffende een persoon die zich in eerste instantie voordeed als Bhutanees onderdaan, doch die nadien een paspoort voorlegde van Nepal. Uit het voorgelegd schrijven blijkt verder enkel dat een beslissing werd genomen inzake de door deze persoon ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het voormalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat hij eerstdaags door de gemeente zal worden ontboden voor mededeling en overhandiging van deze beslissing. Op grond van het voorgelegde stuk blijkt evenwel niet dat er sprake is van een tijdelijke dan wel onbeperkte machtiging tot verblijf of dat ook hier de voorgehouden valse Bhutanese nationaliteit en identiteit doorslaggevend waren voor de machtiging tot een (tijdelijk) verblijf in het Rijk. Het betoog van verzoeker vindt dan ook geen steun in de door hem aangebrachte stukken, laat staan dat verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat er sprake is van gelijke gevallen die ongelijk werden behandeld.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden weerhouden

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Zoals verzoeker correct aangeeft, heeft deze uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers gemotiveerd dat wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit'. Er wordt toegelicht dat verzoeker valse verklaringen

betreffende zijn identiteit en nationaliteit heeft afgelegd bij zowel zijn asielaanvraag als zijn aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk die doorslaggevend waren voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Er wordt hiertoe aangegeven dat verzoeker tijdelijk werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk omwille van zijn lange asielprocedure, daar waar hij door zijn valse verklaringen de duur van zijn asielprocedure zelf in stand heeft gehouden. Er wordt gesteld dat de situatie in Nepal niet te vergelijken was met de situatie in Bhutan en dat verzoeker ook *“een frauduleuze situatie [heeft] geschept van zijn zogenaamde problemen”* en zelf heeft aangegeven dat hij een valse identiteit en nationaliteit diende aan te nemen om meer kansen te maken op een mogelijke erkenning als vluchteling. Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij de overwegingen kent die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

In zoverre verzoeker aangeeft dat verweerder nalaat te antwoorden op de argumenten zoals aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het volstaan erop te wijzen dat de bestreden beslissing geen antwoord inhoudt op een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doch wel een beslissing waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet wordt afgegeven.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

[...]

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

In zoverre verzoeker ook hier verwijst naar de situatie van andere Nepalese onderdanen die zich eerder als onderdaan van Bhutan zouden hebben uitgegeven doch wel werden gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in het Rijk, kan worden volstaan met een verwijzing naar bovenstaande vaststelling dat verzoeker in gebreke blijkt met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat er sprake is van gelijke gevallen die ongelijk werden behandeld. De Raad merkt verder ook op dat op grond van het gegeven dat verzoeker zelf het initiatief heeft genomen om zijn correcte identiteitsgegevens naar voor te brengen nog niet kan worden vastgesteld dat er geen sprake kan zijn van een frauduleus handelen van verzoeker. De in de bestreden beslissing weerhouden fraude vloeit immers voort uit het gegeven dat verzoeker valse verklaringen aflegde betreffende zowel zijn identiteit als zijn nationaliteit en dit zowel in het kader van zijn asielaanvraag als in het kader van zijn aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk en waarbij wordt geoordeeld dat deze valse verklaringen doorslaggevend waren voor de toegekende verblijfsmachtiging. Het gegeven dat verzoeker op een bepaald ogenblik zelf zijn identiteit en nationaliteit aan het bestuur kenbaar heeft gemaakt, doet hieraan geen afbreuk. De spontaniteit die verzoeker aanhaalt wat het kenbaar maken van zijn werkelijke identiteits- en nationaliteitsgegevens betreft, dient verder in die zin te worden genuanceerd dat uit de stukken van het dossier blijkt dat

verweerder meermaals heeft vooropgesteld dat in beginsel een nationaal paspoort diende te worden voorgelegd voor een verdere verlenging.

Verzoeker wijst op een materiële vergissing in de bestreden beslissing waar wordt aangegeven dat hij op 7 juni 2006 werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in België, daar waar dit 7 september 2006 moet zijn. Zoals verzoeker zelf ook reeds aangeeft, betreft het hier een louter materiële vergissing. Er blijkt op geen enkele wijze dat hierdoor de belangen van verzoeker op enigerlei wijze werden geschonden. Deze materiële vergissing kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt verder dat er geen enkele wettelijke basis of objectief element is om vast te stellen dat hij enkel werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk omwille van zijn lange asielpcedure. De Raad stelt evenwel vast dat het administratief dossier een stuk bevat waaruit uitdrukkelijk blijkt dat de reden dat werd overgegaan op 7 september 2006 tot een tijdelijke machtiging tot verblijf de onredelijk lange duur van de asielpcedure van verzoeker betrof. Dit betoog van verzoeker kan dan ook niet worden aangenomen.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing dat indien hij geen frauduleuze verklaringen zou hebben afgelegd in het kader van zijn asielpcedure de asielaanvraag sneller zou zijn behandeld, kennelijk onredelijk is. Hij stelt dat indertijd de duur van de procedure voor Nepalezen even lang was als voor Tibetanen. Hij is ook van mening dat er geen enkele reden was dat zijn asielpcedure vijf jaar diende te duren en dat verweerder zelf ook geen enkele reden in deze zin opgeeft. Hij stelt dat de lange duur van de asielpcedure niet te wijten kan zijn aan zijn frauduleuze verklaringen. De Raad stelt vast dat het niet is betwist dat verzoeker een asielaanvraag indiende onder een valse nationaliteit en identiteit en dat hij hierbij een fictief asielrelaas naar voor bracht. Hij gaf ook uitdrukkelijk aan dat hij dit deed om meer kans te maken op een erkenning als vluchteling en uit schrik om te worden teruggestuurd. Hiertoe kan worden verwezen naar het schrijven van verzoeker van 20 mei 2011 waarbij hij zijn ware identiteit bekend maakte en waarbij hij een kopie van zijn nationaal paspoort voegde. Een dergelijke handelswijze houdt op zich reeds het bewijs in dat een oneigenlijk gebruik werd gemaakt van de asielpcedure, daar waar verzoeker blijkbaar vanaf het begin er zelf vanuit ging dat hij op basis van zijn persoonlijke gegevens en achtergrond niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus. Hij weerlegt hierbij in wezen ook niet de motivering in de bestreden beslissing dat de situatie in Bhutan op dat ogenblik niet te vergelijken was met de situatie in Nepal. Hij betoogt enkel op algemene wijze dat er ten tijde van zijn asielpcedure een burgeroorlog aan de gang was in zijn herkomstland, doch weerlegt aldus voormeld gegeven niet en weerlegt aldus evenmin het motief in de bestreden beslissing dat de asielpcedure niet zo lang zou hebben aangesleept indien hij vanaf het begin eerlijk was geweest over zijn identiteit en nationaliteit en de redenen dat hij land van herkomst had verlaten. In dit licht van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat het niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder in de bestreden beslissing stelt dat indien verzoeker geen andere nationaliteit en identiteit had aangenomen en geen fictief asielrelaas naar voor had gebracht de asielpcedure veel korter was geweest. Hierboven werd verder reeds vastgesteld dat de onredelijk lange asielpcedure de reden was voor de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoeker. Verzoekers betoog dat zijn asielpcedure lang heeft geduurd is in dit verband verder niet dienstig, nu dit gegeven als dusdanig niet betwist is en werd erkend door verweerder doordat deze op grond hiervan een tijdelijke verblijfsmachtiging toekende. Verzoeker verwijst verder op zeer algemene wijze naar de situatie van Tibetanen, doch zonder dat blijkt op welke wijze de situatie van Tibetanen in deze relevant is en zonder –in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt – enig stuk ter staving van zijn betoog aan te brengen. Dit betoog kan dan ook evenmin worden weerhouden.

Verzoeker geeft verder nog aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat de *“vermeende integratie [...] enkel [kon] ontstaan omwille van de door hem gepleegde fraude”*. Hij betoogt dat het kennelijk onredelijk is waar geen rekening wordt gehouden met zijn langdurig verblijf en de door hem opgebouwde integratie, louter en alleen omdat dit uit fraude zou zijn voortgekomen. Wat dit betreft, merkt de Raad allereerst op dat dit motief in de bestreden beslissing niet het determinerend motief betreft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Doorslaggevend is namelijk het motief dat verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf gelet op de onredelijke lange duur van zijn asielpcedure, daar waar deze procedure niet zo lang zou hebben geduurd indien verzoeker vanaf het begin zijn ware identiteit en nationaliteit naar voor had gebracht en geen fictief vluchtrelaas had verteld. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat deze motivering onjuist of kennelijk onredelijk is en aldus deze motivering niet weerlegt. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker aangeeft, heeft verweerder bovendien bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker en zijn integratie in België, doch geoordeeld dat deze de bestreden beslissing

niet in de weg staan nu deze het gevolg zijn van het frauduleus handelen van verzoeker. Deze motivering van de bestreden beslissing kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd, nu dient te worden aangenomen dat verzoeker zich niet op dienstige wijze kan beroepen op elementen die enkel door zijn eigen frauduleus handelen tot stand zijn gekomen. De duur van het legaal verblijf in België, zijnde in het kader van de asielprocedure dan wel in het kader van de toegekende verblijfsmachtiging, en de tijdens dit verblijf opgebouwde integratie konden immers maar tot stand komen als gevolg van de afgelegde frauduleuze verklaringen. Het gegeven dat een integratie ook maar tot stand kan komen door inspanningen en een goede wil van de kant van de vreemdeling, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het gegeven dat verzoeker jarenlang legaal in België heeft verbleven doet ook geen afbreuk aan dit vastgestelde frauduleuze handelen en heeft niet tot gevolg dat niet kan worden vastgesteld dat de opgebouwde duur van het verblijf en de integratie in België in wezen zijn gesteund op dit frauduleuze handelen. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt verder niet dat enige verdere motivering inzake de duur van het verblijf of de integratie in België zich opdrong.

Door nog te betogen dat zelfs indien het zo zou zijn dat zijn asielprocedure korter had geduurd indien hij geen frauduleuze verklaringen had afgelegd, dit zou hebben geleid tot eenzelfde resultaat nu Nepalezen in deze periode niet werden teruggestuurd omwille van de burgeroorlog, toont hij het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de motivering evenmin aan. In deze situatie blijkt immers niet dat er sprake zou zijn geweest van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het gegeven dat in het verleden mogelijk niet werd overgegaan tot een gedwongen verwijdering van Nepalezen doet hieraan geen afbreuk, nu het in de eerste plaats aan de vreemdeling zelf toekomt om gevolg te geven aan een beslissing die ten aanzien van zijn persoon wordt genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS